

РЕШЕНИЕ

№ 23563

гр. София, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1568** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ралица Рачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба Н. М. Г., подадена чрез адв. Т., срещу Решение № 86 от 09.01.2026 г. по НАХД № 6612/2025 г. на Софийски районен съд, НО, 104 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 25-4332-005439/18.03.2025 г. на началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР.
В касационната жалба се твърди, че решението на районния съд е постановено при нарушение на материалния закон и процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Оспорващият счита, че решението на районния съд е постановени при липса на мотиви и в частност не е обсъдено обстоятелството, че Г. не е носил със себе си никакви лични документи, поради което остава неизяснено как полицейските служители са установили самоличността на водача – последният е трябвало да се прибере да си вземе лична карта, за да отиде до ВМА за даване на кръвни проби, поради което е пропуснал дадения му срок от 45 минути. Твърди се също, че в случая нарушението не е доказано от субективна страна. Изтъква се, че от приобщеното по делото доказателство – аудио запис от телефон 112 по делото е изяснено, че Г. е искал да даде проби, но полицейските служители са му отказали, на районния съд не го е обсъдил. Оспорва се извода на районния съд, че АУАН и НП отразяват правилната фактическа обстановка. Моли съда да отмени оспореното решение и да отмени потвърденото с него НП, в условията на евентуалност – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Претендират се направените по делото разноски и адвокатски хонорар.

В съдебно заседание касаторът Н. М. Г., чрез адв. М. изразява становище за неправилност на оспореното решение на СРС, като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, поради което иска отмяната му и произнасяне по същество с решение, с което да се отмени наказателното постановление.

Ответникът - началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ СДВР, представя по делото становище по касационната жалба, чрез юрк. М., за неоснователността на същата. Моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд като правилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура дава заключение за неправилност и незаконосъобразност на решението на Софийски районен съд.

Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 05.02.2025 г. около 10:05 ч. в С. по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]Н. М. Г. управлявал лек автомобил „БМВ 318И“ с рег. [рег.номер на МПС], като пред №32а бил спрял за проверка. След покана Н. М. Г. отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Дръг Тест-5000“, с фабричен номер ARRM-0031. Н. М. Г. отказал да му бъде извършена и проверка за употреба на алкохол с техническо средство с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, с фабричен номер ARBA-0147. Н. М. Г. отказал да даде кръвна проба за медицинско изследване. При проверката било установено, че Н. М. Г. не носи СУМПС и свидетелство за регистрация на МПС, което управлявал. Св. Й. съставил акт на Н. М. Г., в който не са написани възражения. Въз основа на съставения акт наказващия орган в качеството си на оправомощено от министъра на вътрешните работи длъжностно лице е издал обжалваното наказателно постановление.

Съдът е приел фактическата обстановка за установена въз основа на писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, в съдебно заседание са изслушани и свидетелите Й. и Ц..

За да потвърди НП, районният съд е приел, че АУАН и НП са издадени при липсва на съществени процесуални нарушения, отразяват правилната фактическа обстановка и вмененото нарушение е безспорно извършено.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, направените правни изводи се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Неоснователно е наведеното в жалбата оплакване, че районният съд не е обсъдил релевантните за спора факти и доказателства. Първоинстанционният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата – събрани са относимите писмени доказателства и са изслушаните свидетелите Й. и Ц..

Противно на изложеното в касационната жалба, съдът счита, че установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН,

като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /бездействие/ му е наложено и конкретно административно наказание.

Настоящата съдебна инстанция намира за правилна преценката на въззивния съд, че касаторът Н. Г. е осъществил от обективна и субективна страна съставите на вменените нарушения по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП и чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв., които наказания са абсолютно определени.

Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа два отделни състава на административни нарушения – отказ за извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози и неизпълнение на предписание за изследване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или наркотични вещества или техни аналози. Осъществяването на което и да е от горните две нарушения ангажира административнонаказателната отговорност на нарушителя по същата правна норма, като е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. Всяко от тези две деяния е основание за ангажиране отговорността на лицето по чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

В случая Н. М. Г., освен че е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Drug test 5000 STK с идентичен номер ARRM-0147, не е изпълнил и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, т.е. реализирани са и двете алтернативно предвидени хипотези на нормата.

На водача е издаден талон № 0179175 за медицинско изследване за ВМА, който е приложен по делото. Неоснователно е възражението в касационната жалба, че след като Г. не е имал в себе си лични документи е невъзможно установяване на самоличността му и е невъзможно същият да отиде до ВМА за даване на кръвна проба. Следва да се посочи, че при проверка от органите на МВР се извършва задължителна справка в Работна станция за отдалечен достъп (РСОД) и Оперативната дежурна част (ОДЧ), като в случая по този начин е потвърдена самоличността на Г., което той не е отрекъл и не се спори, че именно Г. е спрял за проверка.

На следващо място следва да се посочи, че върху самия талон е положен собственоръчно подпис на касатора, което означава, че наказаното лице е било запознато със задължението си да се яви на медицинско и химическо изследване в рамките на 40 минути. Изписано е също, че отказва проба с техническо средство. Поради това няма никакво съмнение за настоящия състав, че именно касаторът е извършил от обективна страна и двете хипотези по чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Ето защо са изцяло неоснователни твърденията в жалбата, че не е установена самоличността на извършителя, тъй като същият не е притежавал в себе си документи за самоличност. Няма данни, а и не се твърди да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. За лицето не е била налице пречка да изпълни предписанието, въпреки

липсата на личната карта. Касаторът твърди, че е следвало да се прибере до вкъщи, за да я вземе, поради което е пропуснал дадения му срок от 40 мин, но дори не се навеждат твърдения изследване да е извършено и след посочения срок. В случая той дори не е направил опит за това.

Правната квалификация на нарушението по чл. 174, ал. 3 ЗДвП в НП е правилна. Доказателствата са достатъчни да се направи извод за доказаност на нарушенията и по двете предложения.

Относимите факти и обстоятелства относно посочените нарушения са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на АУАН, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП в хода на административнонаказателното производство.

Неоснователно е оплакването, че районният съд не е обсъдил аудио запис от телефон 112, който според касатора опровергава констатацията, че Г. е отказал извършването на проба за алкохол и наркотични вещества. На първо място, съдът е приел, че по делото са налични достатъчно доказателства, които потвърждават вмененото нарушение. От друга страна настоящата инстанция счита, че посоченото доказателство – диск CD-R, представляващ веществено доказателствено средство, по никакъв начин не може да промени крайния извод на съда, доколкото видно от наличната по делото справка с рег. № 220p15550 от 23.04.2025 г. /л. 65 - 69 по дело № 6612/2025 г., Г. многократно и категорично е отказал да му бъде извършен тест за алкохол и наркотични вещества пред полицейските служители. Обаждането на тел. 112 е едва след като Г. вече е отказал на полицейските органи да бъде тестван за алкохол и наркотични вещества и му е изготвен талон за медицинско изследване, в който изрично е посочено, че същият отказва да бъде тестван и който талон лично е подписан от жалбоподателя. Ето защо настоящият състав приема, че обаждането на тел. 112 не променя направените от въззивния съд правни изводи.

Предвид изложеното настоящият касационен състав приема, че правилно на основание събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства СРС е приел за установена описаната в АУАН и в НП фактическа обстановка и въпреки дадената възможност, Н. Г. не е успял да опровергае същата. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежния ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства, което в случая не е сторено.

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че не са налице визираните касационни основания, поради което решението на районния съд следва да се остави в сила.

При този изход на спора и предвид своевременно направената от юрк. М. претенция за присъждане на разноси следва в полза на ответната страна да се присъди юрк. възнаграждение по чл.63д от ЗАНН за касационната инстанция в размер на 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд - София-град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 86 от 09.01.2026 г. по НАХД № 6612/2025 г. на Софийски районен съд, НО, 104 състав.

ОСЪЖДА Н. М. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: